

आई- गुगलचे इंजिन

प्रकाशित:

रत्नाकर वाणी

पुनरारंभ

© पुनरारंभ

website: <http://www.rajratna.co.in>

Email: ratnakar.wani@rajratna.co.in

आई – गुगलचे इंजिन

“ ए ताई माझा काळा पेन दिसला का गं तुला “ विजयने वृंदा ताईला विचारले .

“ नाही रे !” वृंदाने नकारार्थी उत्तर दिले .

“ अगं काल सबमिशनचे काम होते ते झाल्यावर येथेच ठेवला होता .” विजय म्हणाला .

“ अरे मग असेल तिथेच कोठेतरी जाणार कोठे ? नीट बघितलस कां ? टेबलाच्या ड्रॉवरमध्ये बघ .” वृंदाने दिशादर्शक सूचना केली .

विजयने ताईच्या सांगण्या प्रमाणे टेबलाचा ड्रॉवर तपासला, तर डायरी खाली त्याचा काळा पेन लपलेला त्याला दिसला . एकाद्या शास्त्रज्ञाला फार मोठा शोध लागावा व आनंदाच्या भरात युरेका | युरेका | असे म्हणत नाचावे ओरडावे तद्वत तो वृंदा ताईला म्हणाला “सापडला | सापडला |” .

पण यावर त्याचे समाधान झाले नाही . तो वृंदाला चिडवित व तिच्यावर खोटा संशयास्पद आक्षेप घेत म्हणाला, “तुला गं कसे माहिती? तुच लपविला असशील . नाहीतर एवढे अचुक कसे सांगितले .”

“ वा रे! बावळया, स्वतःच स्वतःच्या वस्तू इकडे तिकडे ठेवायच्या आणि नाही आठवल्या तर आहेच आई आणि ताई शोधून घ्यायला .” वृंदा फुशारकी मारित म्हणाली .

“ ए जास्त फुशारक्या मारू नकोस हं, तु तरी काय करतेस गं ? माझ्या सारखेच आईला विचारतेस, ‘आई माझा निळा स्कार्फ सापडत नाहीय’ . ‘माझी थिअरीची वही सापडत नाहीय’ . वगैरे वगैरे” विजय तिच्या फुशारकीची हवा काढित म्हणाला .

वृंदा वैतागून म्हणाली, “ बरंय बरंय! नको शहाणपणा दाखवू जास्तीचा .”

वृंदा व विजय यांच्यातील संवाद ऐकून आई वैशाली, पदराला हात पुसतच बाहेर आली . दोघांना दटावित दटावणीच्या सूरत म्हणाली, “ काय रे काय भांडण चाललय आपसात? जरा शांत राहता येत नाही का तुम्हाला? .”

आईच्या रागावण्याने दोघे क्षणभर शांत झाले . पण शांत बसेल ती वृंदा कसली . हळूच दबक्या आवाजात आईसमोर आपली कैफियत मांडू लागली . “अगं, त्याचा काळा पेन सापडत नव्हता . मी त्याला टेबलाच्या ड्रॉवरमध्ये असेल असे सहज सुचविले आणि तेथे मिळाला . तर हा शहाणा म्हणतो कसा, ‘तुच तेथे ठेवला असशील’?

वैशाली दोघांना समजावणीच्या सूरत म्हणाली, “बर! बरं ! असू दे . तुमच्या बावांच्या सकट सगळ्यांच्या खोडया मला माहित आहेत . स्वतःच्या वस्तू नीट कधी जागेवर ठेवायच्या नाहीत आणि वेळेवर सापडल्या नाही म्हणजे ओरडा करायचा .”

वृंदा आपल्या अकलेचे तारे तोडीत म्हणाली, “आई, आमचे सर म्हणतात, गुगल आहे तर माहिती तंत्रज्ञान आहे, गुगल आहे तर सर्व काही आहे, अन् गुगल नसते तर काहीच नसते . माहिती तंत्रज्ञानपण नसते . कोणत्याही प्रकारची माहिती किंवा जगातील कोणतेही शहर, त्याचा नकाशा, तेथे जाण्याचा मार्ग किंवा तेथील भौगोलिक परिस्थितीची माहिती पाहिजे असल्यास, इंटरनेटवर गुगल उघडून पाहिजे ते टाइप केल्यास, क्षणात गुगलच्या इंजिन द्वारे शोध घेउन त्याचे अनेक पर्याय आपल्या समोर मांडले जातात . त्यातील योग्य तो पर्याय शोधून, आपल्या गरजा पूर्ण होउ शकतात . खरं सांगू आई ! तू या आपल्या छोटयाशा घरातले गुगलचे इंजिन आहेस .”

वैशाली तिला मध्येच अडवित म्हणाली, “ते कसे काय गं?”

वृंदा खुलासा करती झाली . “अगं हे बघ! बाबांना हात रूमाल, डायरी, चाव्या सापडत नाहीत . लगेच तू शोधून देणार . आपल्या विज्याला पेन, पायमोजे, क्रीकेटचा बॉल, टेनिसची बॅट सापडत नाही लगेच तू शोधून देणार . आजीला स्वयंपाक घरात वेलची पूड, मिरीचा डबा, लवंगा काही सापडल्या नाहीत लगेच तू शोधून देणार

विजय मध्येच तिला अडवित म्हणाला, “आणि ए शहाणे तुझा स्कार्फ, मेकअपचा डबा, पर्समधल्या स्वतःच्या वस्तू, मोबाईल चार्जर पण आईच शोधून देते ना! ते कधी सांगणार .”

“अरे हो रे बावळया” असे म्हणत शोध वस्तूंची यादी पूर्ण करित वृंदा पुढे बोलती झाली, “दोन दिवसापूर्वीचा पेपर, किराणा दुकानदाराची वाण सामानाची वही, सुई दोरा वगैरे घरातल्या सुई दो—या सकट छोटया मोठया वस्तू कोठे आहेत याची माहिती तू क्षणात कशी गं देतेस? कसे जमते गं तुला हे सारे? खरंच तू महान आहेस . तुला घराचे गुगल इंजिन म्हणावयास काहीच हरकत नाही .” वृंदाने आपले म्हणणे एक मोठा श्वास घेत संपविले .

“ ए, चल! काही तरीच काय बोलतेस .” आई लटक्या स्वरात म्हणाली .

असा माय लेकरांचा संवाद चालू असतांनाच आजी हॉल मध्ये प्रवेश करती झाली . “काय चाललय माय लेकरांच? कसल्या वस्तूंची यादी करताय? कोणत्या गहन विषयावर एवढा काथ्याकूट चाललाय? मला अडाणीला तरी कळू देत” आजी म्हणाली .

“ अगं आजी, ही आपली हुषार वृंदाताई आहेना! ती आईला गुगलचे इंजिन म्हणते .” विजयने खुलासा केला .

“ इंजिन म्हणजे रूळावर धावणारे, डब ओढून नेणारे रेल्वेचे इंजिन कां ? आजीने भोळया भावडया स्वभावाने प्रश्न केला .

“अगं हो इंजिनच, पण रेल्वेचे नाही, गुगलचे . अगं आजकालच्या इंटरनेटच्या जमान्यात गुगल एक माहिती तंत्रज्ञानातील कंपनी आहे . जिथे आपणास

पाहिजे असणारी सर्व काही माहिती एका क्षणात मिळते . ते शोधून देणारे त्याला गुगलचे सर्व इंजिन म्हणतात .” विजय खुलासा करता झाला .

“बरं बरं राहू दे तुझे ज्ञान तुझ्याजवळ . एवढी माहिती आहे मला . मी काही एवढी अडाणी नाही . तुमची आजी आहे .” आजी म्हणाली . आजी पुढे खुलासा करती झाली . “ कोठले का असेना इंजिन आहे खरंय! तु, विजय, मी आणि बाबा तसेच सासर माहेरची सर्व नातेवाईक मंडळी या इंजिनाला जोडलेले डबे आहेत . या सर्वांच्या आवडी—निवडी, त्यांची मने सांभाळित या संसार रूपा रूळावरून जोरात धावते आहे . संसारात कितीही अडचणी व सुख दुःखे रूपा चढ—उतार, डोंगर—द—या, छोटोमोठे पूल आलेत तरी न डगमगता, कंटाळा अथवा किट किट न करता हसत मुखाने पार करित हा संसाराचा गाडा ओढते आहे . रोज सकाळी लवकर उठून सर्वांचा चहा नाश्ता, तुमचे डबे, दुपारचे व रात्रीची जेवणे एवढेच नव्हे तर दिवसभर घरातली इतर कामे सांभाळून आल्या गेल्या पाहुण्याची सरवराई पण तीच करते . सकाळी उठल्या पासून रात्री झोपेपर्यंत आपली स्वतःची प्रकृती सांभाळत सदैव कामात असते . लग्नानंतर प्रत्येक स्त्रीला या भुमिकेतून जावे लागते . जी स्त्री हे सर्व यशस्वी रित्या करू शकते तीच खरी स्त्री व तिचेच जिवन सार्थकी ठरते .”

आजीचा खुलासा संपत नाही तोच खोडसाळ वृंदा विजयला चिडवित म्हणाली, “ ए बावळया! समजले का आता?” .

कॉलेजला जाण्याची वेळ झाली असून सुध्दा जाता जाता विजयने टीव्ही चालू केला . ते पाहून वैशाली ताई जराशा लटक्या रागानेच विजूवर ओरडल्या, “ आता कॉलेजला जाणार आहेस की टीव्ही वर मॅच बघत बसणार आहेस?”

“कॉलेजलाच जाणार आहे . पण नाणेफेक कोणी जिंकली व फलंदाजी कोण करतंय एवढेच पाहायच आहे .” विजू आपली बाजू मांडित म्हणाला .

एवढयात घरातून विनायकरावांनी आवाज दिला . “वैशाली ए| वैशाली ! मला ऑफिसला जायला उशीर होतोय .”

आवाजाच्या दिशेने तोंड करित वैशालीने त्यांची नेमकी गरज अजमावित तत्परतेने म्हणाली , “ होय, आले| आले| . तुमचा आजचा ड्रेस, टाय, चाव्या, आणि डायरी लाकडी कपाटात वरून दुस—या रकान्यात ठेवलेत .”

वैशाली आत जाणार त्याच वेळी विजयने मागूनच तिला पाठमोरी हाक दिली, “ ए | आई .”

त्याच्या हाकेला प्रतिसाद देत आतमध्ये जाता जाता ती म्हणाली, “ अरे, हो रे! मला माहित आहे तुझा पॉकेट मनी संपलाय ते! घेते मागून बावांकडून .”

आजी आणि वृंदा दोघी जणी आईची चाललेली धावपळ व तारेवरची कसरत पाहत होत्या . वृंदा विजयला सूचवित म्हणाली, “ समजलं मी आईला गुगलचे इंजिन का म्हणाले ते . तुझ्या व बाबांच्या हाके सरशी तिने न सांगता तुमच्या गरजा ओळखल्या व ततक्षणी पूर्ण केल्या . ‘त’ म्हणजे ‘ताक’ ओळखणारी माझी आई आहेच गुगलचे इंजिन . त्यापेक्षा चपळ, तत्पर व बिरबला सारखी हजर जवाबी .”

“ ए शहाणे त्याला शहाणपणाचे डोस पाजत बसू नको . अपचन होईल त्याला . जा घरात जा आईला कामामध्ये थोडीफार मदत कर . हे इंजिन काम करून थकले तर तुमची आमची सर्वांचीच पंचाई त होईल . सर्वांच्या गरजा आवडी निवडी सांभाळून घरचे व बाहेरचे सांभाळायचे सोपे खाण्याचे काम नाही . जा घरात जाउन आईला थोडी फार मदत कर कामाला . लक्षात ठेव, तुला पण इंजिनाच्या भूमिकेतून जायचे आहे .” आजी वृंदाला थोड्याशा दरडावणी व उपदेशात्मक स्वरात म्हणाली .

वृंदा आजीची आज्ञा शिरसाबंध मानीत घरात गेली . आईला घरकामात थोडीशी मदत करित बाबांना आणि विजुला हसत निरोप दिला . बाबा व विजू गेल्यावर सासू, मुन आणि नातीने वनविलेल्या स्वयंपाकावर गप्पा गोष्टी व हसी मजा करित यथेच्छ ताव मारला .

जेवण होते न होते तोच “ ए वृंदे, संध्याकाळी चहाबरोबर नाश्ता आणि रात्रीच्या जेवणासाठी काय बनवायचे गं? त्याप्रमाणे भाज्या आणून तयारीला लागले पाहिजे .” वैशालीने संभ्रमात्मक व चिंतात्मक स्वरात विचारले .

“अगं सूनबाई, झोप आता जरा निवांत थोडावेळ . थोडासा आराम कर . संध्याकाळचे संध्याकाळीआम्ही बघू . वृंदा आणि मी जाईन बाजारात . येतांना देवळात पण जाउन येईन .

संध्याकाळच्या चिंतेची डोक्यावरची टांगती तलवार तात्पूरती बाजूला ठेउनच वैशाली नामक इंजिन शेडमध्ये निद्राधीन झाले .